

Правило проти вбивства. Книга 4

КУПИТИ

Про книгу

Арман та Рейн-Марі Ґамаш вирішили відсвяткувати річницю весілля в ізольованому розкішному маєтку неподалік села Три Сосни. Та насолодитися самотністю удвох не вдається. Сусідами подружжя стає родина респектабельних багатіїв Фінні.

Темні хмари скупчуються довкола маєтку. Аж ось жахлива літня буря залишає по собі мертве тіло. Тож саме інспектор Ґамаш має розкрити давно поховані таємниці та ненависть, що ховається за ввічливими усмішками.

Пролог

Понад століття тому барони-розбійники відкрили озеро Массавіппі. Вони спеціально приїхали з Монреалю, Бостона, Нью-Йорка до канадської глушини, щоб побудувати там велике лігво. Хоча, звісно, вони не бруднили своїх рук. До їхніх рук липло дещо інше. Ні, ті люди найняли чоловіків на ймення Зоетік, Телесфор і Оноре, щоб вирубати могутні прадавні ліси. Спочатку квебекці чинили опір, адже ліс усе життя був їхньою домівкою. Вони не хотіли руйнувати таку красу, а деякі з них інтуїтивно побачили в цьому руйнуванні початок кінця. Але гроші зробили свою справу, і поступово ліс відступив, а на його місці постав розкішний маєток «Бельшас». Після місяців пиляння й обдирання, обточування й сушіння величезні колоди нарешті склали одна на одну. Зведення дерев'яних будинків із колод було справжнім мистецтвом. Але гострими очима та грубими руками людей керувала не естетика, а впевненість у тому, що зимова холоднеча виявиться для мешканців убивчою, якщо вони не виберуть колоди з розумом. *Coureur du bois*? міг годинами споглядати оголений стовбур масивного дерева, ніби розшифровуючи його. Цей *coureur du bois*, ця людина лісу ходила по колу, сиділа на пеньку, набивала люльку й уважно придивлялася, щоб уже остаточно визначити місце, у якому дерево мало скінчити своє життя.

Минали роки, і нарешті споруда була завершена.

Останній чоловік стояв на величному мідному даху, наче громовідвід, і оглядав ліси та усамітнене, примарне озеро з висоти, якої він більше ніколи не досягне. І якби його очі бачили далеко, він би розгледів наближення чогось жахливого, схожого на зигзаги літньої блискавки. Воно наближалось не просто до будинку, а саме до того місця на блискучому металевому даху, де він стояв. Саме на цьому місці мало статися щось страшне.

Чоловік і раніше ставив мідні дахи, завжди однакової конструкції. Але цього разу, коли всі вважали будівництво завершеним, він знову виліз нагору й додав гребінь, коника на верхівці даху. Він і гадки не мав, чому це зробив, але, на його думку, це було гарно і здавалося правильним. До того

ж у нього ще залишилася мідь. Він використовуватиме таку конструкцію знову й знову на великих будівлях по всій території, що швидко розросталася. Але на цьому зрубі такий дах він зробив уперше.

Забивши останній цвях, він обережно, неквапливо спустився вниз.

Отримавши розрахунок, чоловіки перевальцем пішли геть, відчуючи, як водночас із кишнями обважніли їхні серця. Озирнувшись назад, найпроникливіший із них відзначив, що їхнє творіння саме трохи нагадує ліс, неприродно перекинутий на бік.

А в маєтку «Бельшас» від самого початку було щось неприродне. Він був приголомшливо прекрасним.

Обтесані колоди сяяли золотом. Споруджений із дерева, будинок стояв біля самісінької води. Він панував над озером Массавіппі, як панували над усім довкола барони-розбійники. Та ці капітани промисловості нічого не могли вдіяти.

І раз на рік три чоловіки на ймення Ендрю, Дуглас і Чарльз залишали свої залізничні та алкогольні імперії, міняли свої черевики з гамашами на зношені шкіряні мокасини й вирушали на каное до будинку на березі усамітненого озера. Втопившись грабувати, вони потребували інших розваг.

Маєток «Бельшас» був створений і задуманий для того, щоб дозволяти цим чоловікам робити одну річ.

Убивати.

Це додавало їхньому життю гостроти.

З роками дика природа відступила. Лисиці та олені, лосі та ведмеді, усі дикі створіння, на яких полювали барони-розбійники, зникли. Абінакі, які часто доправляли багатих промисловців до мисливського будинку, відійшли від своєї роботи. Навкруги вирости міста та села, і жителі котеджів та відпочивальники відкрили для себе довколишні озера.

Але «Бельшас» залишився. Маєток переходив із рук у руки, від покоління до покоління. Опудала із застиглими очима давно мертвих оленів, лосів і навіть рідкісної пуми поступово зникали зі стін зрубів і опинялися на горищі.

Розтанули статки творців будинку, занепав і сам будинок.

Багато років він стояв покинутим, занадто великий для однієї сім'ї і занадто віддалений для готелю. Ледве ліс набрався сміливості, щоб відвоювати своє, як садибу купили. Проклали дорогу, повісили штори, розігнали з «Бельшасу» павуків, жуків і сов і запросили постояльців. Маєток «Бельшас» став одним із найкращих auberges' у Квебеку.

За понад століття змінилося озеро Массавіпні, змінився Квебек, змінилася Канада, змінилося майже все. Але одна річ залишилася незмінною.

Барони-розбійники повернулися. Вони знову з'явилися в маєтку «Бельшас», щоб убивати.

Рекомендована література

Священник. Книга 1

Королівське пограбування (Гамбіт крадіїв #2)

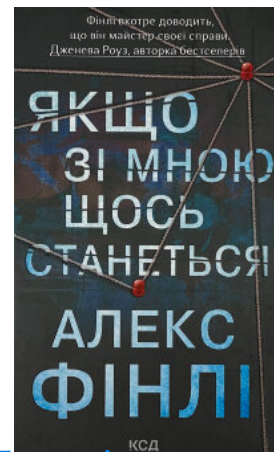
На гачку (Неказкова історія #1)

Запах смерті. Шосте розслідування

Посібник оптимістки з розбитого серця. Книга 1

Якщо зі мною щось станеться

Перейти до категорії
Детективи

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ